

PĂRINTELE ACACHIE KAFSOKALIVITUL

„Unde este Porfirie? Acolo unde este Dumnezeu!”

Anul acesta, în Săptămâna Luminată, poposea pentru prima oară în România Părintele Acachie Kafsokalivitul, unul dintre cei mai apropiați ucenici ai Sfântului Porfirie, martor cotidian al ultimilor zece ani de viață ai Sfântului. Însoțit de ucenicul său de chilie, venea pentru un scurt pelerinaj la mănăstirile din Moldova, dar mai cu seamă pentru a-și împlini un dor: să se închine la mormântul Părintelui Ilie Cleopa, pe care Sfântul Porfirie îl prețuia mult și îl cunoștea în duh.

A fost o întâlnire minunată, profetică. Am întâmpinat la aeroport un Părinte mic de statură, cu un fes ca al Sfântului, vesel și foarte volubil, încărcat cu ciocolată pentru gazdele sale. Am povestit cu el despre cele mai variate subiecte, de la istorie, politică, filosofie la diferențe culturale și tradiții culinare, dar ne-a lăsat fără grai dezvăluindu-ne câte ceva din adâncul inimii sale, în care Sfântul sădise cele mai uimitoare experiențe, asemenea celor din epoca apostolică. Experiențe ale unor mădulare vii ale Bisericii.

Părintele Acachie a avut bunăvoința de a acorda în exclusivitate un interviu revistei noastre. **(T.P.)**

– *Părinte Acachie, cum l-ați cunoscut pe Sfântul Porfirie și cum v-ați hotărât să rămâneți alături de el?*

– După absolvire, am fost numit profesor undeva în provincie, într-un loc foarte frumos, numit Ghitsio. Era prin 1980. Aici, un coleg mi-a vorbit pentru prima dată despre faptul că mai există încă sfinți în zilele noastre, la care eu i-am spus sceptic: „E oare cu putință? Nu cred!”. El însă mi-a povestit de Sfântul Porfirie, Sfântul Paisie și Sfântul Iacov Tsalikis. Fiindu-mi stârnit interesul, am alergat cât de curând să-i gădesc și să-i cunosc.

M-am dus mai întâi la Sfântul Porfirie. Era foarte bolnav, nu primea pe nimeni. M-am dus o dată, de două ori, de trei ori, dar porțile erau închise, pentru că era într-o stare de sănătate foarte gravă. Nu lăsa pe nimeni să intre. O fată simplă, care se ducea acolo zilnic, îmi spune la un moment dat: „Hai să-ți arăt care-i chilia lui! Sunt niște scări de incendiu care duc până la balconul chiliei lui, poți să urci pe acolo, ca să-l vezi!”.

Era o nebunie, dar eu aveam așa o sete, încât m-am urcat până la balconul chiliei Părintelui! Și iese afară sora Părintelui, Maica Porfiria – care pe atunci nu era monahie, se numea Hariclia, însă

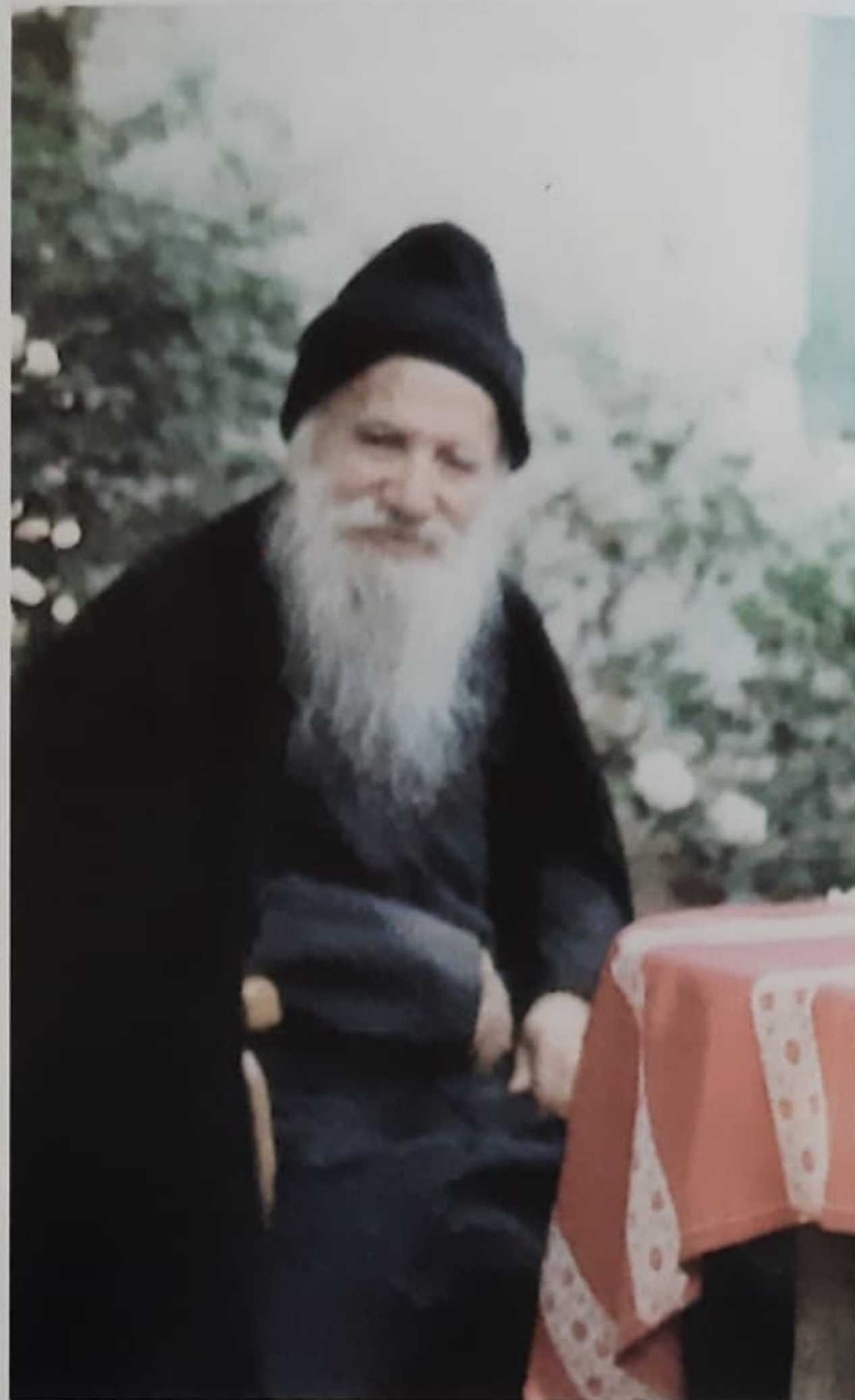
era de mulți ani o mare nevoitoare. I-am spus: „Nu vă temeți, nu vreau decât să-mi dea binecuvântare și să plec. Vă promit că nu voi scoate nici un cuvânt!”. Și-a dat seama că nu sunt vreun nebun periculos și mi-a deschis. Gheronda era întins în pat, dar îndată ce am intrat, am fost cuprins de o teamă sfântă: simțeam că m-am apropiat de Dumnezeu – pentru că, într-adevăr, cuvântul acela spus despre Sfântul Antonie cel Mare: „Unde este Antonie? Acolo unde este Dumnezeu!”, era valabil și pentru Sfântul Porfirie: „Unde este Porfirie? Acolo unde este Dumnezeu!”.

„SĂ MĂ MUSTRE CÂT VREA! MERITĂ!”

Am simțit o teamă sfântă și am căzut în genunchi; nu mă mai puteam ține pe picioare, iar el făcea asupra mea semnul crucii. I-am sărutat mâna. Mi-am ținut promisiunea, nu am vorbit deloc și am plecat tot pe balcon, coborând pe scările de incendiu. Dar, pentru că era foarte greu de ajuns la Părintele Porfirie, m-am dus și l-am cunoscut și pe Părintele Iacov Tsalikis, apoi, după ce am luat vacanță, m-am dus în Sfântul Munte și l-am cunoscut și pe Părintele Paisie. Acolo, în Sfântul Munte, a fost începutul marii mele pocăințe. Mi-am zis: „Văd înlăuntrul meu atâta egoism și atâtea patimi, încât am nevoie de un Părinte aspru, cum erau Părinții din vechime. Însă toți Părinții aceștia pe care i-am cunoscut sunt atât de blânzi și de îngăduitori... Ce să mă fac acum? Unde să găsec acel Părinte aspru, care să mă zdrobească, să-mi taie voia și să pot astfel să mă mântuiesc?”.

M-am întors apoi din Sfântul Munte și m-am dus din nou să-l văd pe Părintele Porfirie, dar iarăși era foarte bolnav și nu primea pe nimeni.

Numai că fata aceea tânără, simplă, care în fiecare zi era acolo și-l urmărea unde este și ce face, îmi zice: „L-au scos la o plimbare în grădină, prin spate. Dacă vrei, du-te pe acolo ca să-l vezi!”. M-am dus și iată că mă strigă de departe: „Vino-ncoace, domnule profesor!”. Nu mai

„Mai lesne s-ar stinge soarele
Decât să ne despărțim noi...”
(Cuviosul Porfirie)

vorbisem până atunci, nu mă cunoștea, însă el, prin harul lui Dumnezeu, știa cine sunt. La început mi-a spus numai lucruri frumoase și m-am simțit foarte bine, după care a pornit către chilia sa, susținut de sora lui, căci nu putea merge singur. Când deodată se opri, se întoarse către mine și, cu chipul plin de mânie și de revoltă, roșu la față, începu să-mi spună: „Tu ai făcut cutare și cutare! Ești așa și pe dincolo!”. Toate neajunsurile mi le-a spus în gura mare, de-au auzit toți care erau de față. În clipa aceea aș fi preferat să mi se deschidă pământul sub mine și să mă înghită. „În sfârșit, le știu pe toate, dar mai bine să nu ți le spun deodată. Du-te acum!”.

M-am întors și am plecat, dar în clipa aceea am simțit cum se pogoară harul lui Dumnezeu

în lăuntru meu, am simțit cum se pogoară Cerurile peste mine. Și mi-am zis: „Dacă așa mă aduce Părintele aproape de Dumnezeu, să mă mustre cât vrea! Merită!”.

Situația aceasta a continuat o vreme. Era foarte dur cu mine. Aproape un an mi-a vorbit cu multă asprime, iar apoi a încetat cu totul să-mi vorbească, iar când mă duceam să-l văd, nici mâna nu mi-o mai dădea ca să iau binecuvântare, ci-mi întorcea spatele. Aș fi dorit de-o mie de ori să-mi spună cele mai grele cuvinte decât să-mi întoarcă spatele, pentru că ignorarea doare mai mult decât orice. Eu însă nu am încetat să mă duc, pentru că, în adâncul inimii, simțeam o comunicare profundă cu Părintele – acolo, în adâncul inimii, eu și Gheronda trăiam aproape de Hristos.

Situația a continuat cam trei ani. Într-o zi, când ninsese mult, îndată ce s-a putut circula, m-am dus la Părintele. În acea după-amiază de iarnă, când afară ninge tare, am hotărât să rămân în ninsoare, umblând înapoi și-ncolo cu Rugăciunea, până ce-mi vor deschide. A venit o familie, lor le-a deschis, au plecat înainte de apusul soarelui, dar mie tot nu mi-au deschis. Se făcuse miezul nopții, trecuseră deja vreo 6-7 ore, au stins și luminile de pe coridor, dar cu Rugăciunea și cu ninsoarea care cădea peste mine, nu m-am dat bătut, spunând în sinea mea: „Știi, Părinte, că nu fac asta din egoism, ci pentru că am convingerea că a venit timpul să depășim ruptura aceasta dintre noi”.

Pe la 12.30 au aprins luminile pe coridor. Era un semn bun. După un sfert de oră a ieșit cineva și mi-a spus: „Părintele a zis că, dacă vrei doar să primești binecuvântare, vino acum. Dacă însă vrei să-ți vorbească, trebuie să mai aștepți”. „Mai aștept”, i-am răspuns ferm. Și, nu după mult timp, a ieșit cineva și mi-a spus: „Intră în mașină și dă drumul la motor, ca să te încălzești puțin”, pentru că în chilia Părintelui era foarte cald și aș fi intrat în șoc termic. Într-adevăr, după un sfert de oră m-a strigat, am intrat în chilia Părintelui, a închis ușa și a și încuiat-o, ca să nu ne deranjeze

nimeni, și am stat cu el de la ora unu până la patru dimineața. Am trăit atunci lucruri minunate, în Lumină, în har.

„SĂ TE ÎNVĂȚĂ SĂ TE ROGI!”

Pe la ora patru, în zori, mi-a spus: „Ți-au pregătit ceva să mănânci, apoi du-te să dormi vreo două ore, că dimineață te duci la școală”. Mi-au pus înaintea un platou cu pește și o garnitură, dar la fiecare duminică pe care îl luam, nici gustul, nici mirosul nu erau obișnuite. Aveam impresia că mănânc mâncare din Rai – așa era dulceața și buna-mireasmă care mă umpleau cu fiecare înghițitură! Apoi am dormit vreo două ore, după care m-am dus la școală.

De atunci a început o altă perioadă, în care, alături de Gheronda, am trăit multe lucruri minunate. L-am văzut în Lumina necreată... Într-o zi, mi-a zis: „Hai să te învăț să te rogi Maicii Domnului!”. Ne-am dus la măsuta pe care este așezată o icoană mare a Maicii Domnului și și-a ridicat mâinile, spunând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi!”. A făcut o închinăciune, două... La a treia închinăciune, a fost răpit în Lumină și a fost ridicat un metru de la pământ. Încet-încet, Părintele a început să ia chipul Maicii Domnului. Nu mai era Părintele, ci Maica Domnului! O vedeam pe Maica Domnului... Lumina Maicii Domnului era atât de dulce, de frumoasă, de minunată, era ceva ce nu poate fi descris de limba omenească. Am simțit până și mâinile ei, mici, cu degetele lungi, subțiri, căci, fără să-mi dau seama, am apucat-o de mână pe Maica Domnului, și mâna ei era moale, dulce... Nu știu cât timp a durat aceasta. Încet-încet Lumina s-a micșorat și Părintele a început să coboare pe pământ, și l-am văzut iarăși pe Părintele. Dar eu nu mă puteam desprinde și am rămas acolo, lipit de mâna lui, până când și-a eliberat el mâna. Apoi mi-a zis: „Du-mă să mă întind!”. Și l-am dus în patul lui.

Cum să înțeleg lucrul acesta, că a luat chipul Maicii Domnului? Este acea dragoste

dumnezeiască, felul în care se iubesc Sfinții în Ceruri, când unul îl mistuie pe celălalt, fără să se epuizeze vreodată, și unul are o asemenea dragoste, încât merge până la identificarea cu celălalt. Au fost clipe cerești, paradisiace. A rămas neștersă din amintirea mea frumusețea și dulceața Maicii Domnului – o frumusețe și trupească, și duhovnicească. Am trăit multe asemenea lucruri alături de Părintele.

Mă trimitea în locuri unde existau eresuri și înșelări în Biserică, mă învăța, îmi dădea putere și biruiam. El nu mai putea să se deplaseze, era de-acum bătrân și bolnav, dar lucram eu cu puterea duhului său. E o întreagă poveste despre luptele împotriva ereziilor pe care le-am dat în inima Atenei, până când a venit ceasul să plecăm. Îl rugam să mă trimită în Sfântul Munte, dar îmi spunea: „Nu, rămâi aici ca să-i ajuți pe copii. Iar în Sfântul Munte vom pleca împreună”. Eu, pentru că mă socoteam nevrednic să plec în Sfântul Munte cu un om ca Porfirie, credeam că-mi vorbește astfel ca să mă mângâie.

Într-adevăr, cu copiii, prin harul său și prin rugăciunile sale, am făcut o mare lucrare misionară. Sute de copii au venit în Biserică, s-au spovedit, au primit binecuvântarea Părintelui... A fost o lucrare uriașă, de unde însă am fost alungați, atât de colegii din școală, cât și de funcționarii de la minister, pentru că cei mai mulți dintre cei ce lucrează în aceste domenii sunt atei și luptă împotriva Bisericii. Dar, slavă Domnului, prigoanele au adus și mai mult har, iar pe copii i-au apropiat mai mult de Hristos.

„O SĂ FIU CU TINE PÂNĂ ÎN ULTIMA CLIPĂ”

Într-o bună zi, mi-a zis: „Citește la IV Regi 2:6, acolo unde zice: «Cât este de adevărat că Domnul este viu, și cum este viu și sufletul tău, tot așa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!»”, acolo unde Prorocul Ilie îi spune ucenicului său, Elisei: „Rămâi aici, căci eu voi trece de cealaltă parte a râului Iordan, ca să mor. Tu însă rămâi

aici!”. Dar Prorocul Elisei îi spune: „Nu, eu vin cu tine. O să fiu cu tine până în ultima clipă”.

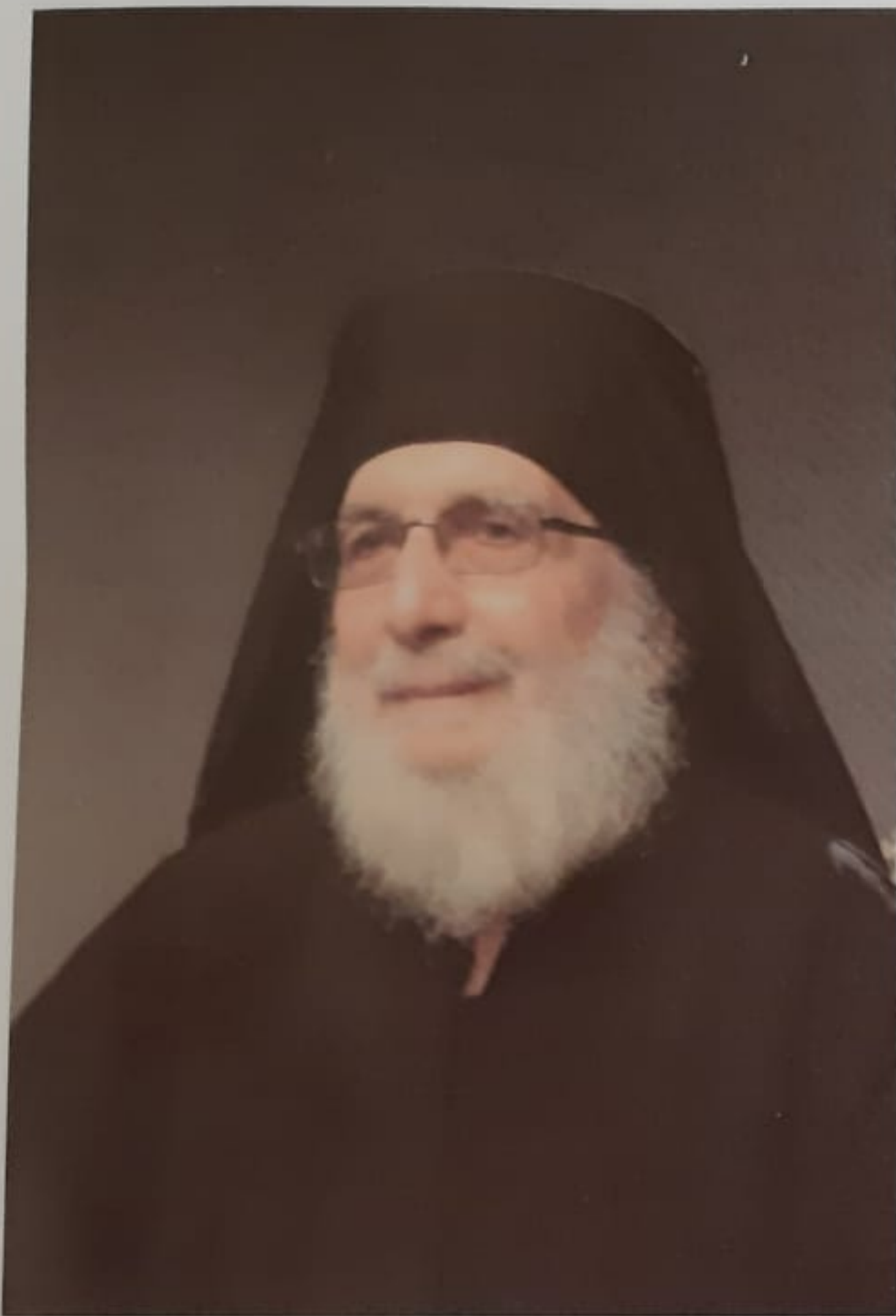
Și mi-a zis Părintele: „Ce înseamnă acest cuvânt: «Cât este de adevărat că Domnul este viu și cum este viu și sufletul tău, tot așa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!»?”. Eu i-am răspuns: „E ca un jurământ, Părinte! «Mă jur pe Dumnezeu și pe sufletul meu că nu te voi părăsi niciodată!»”. „Hai să-ți explic eu”, îmi zice, „într-un mod poetic”. Și m-a tras lângă el, iar eu am simțit o dulceață, o teamă sfântă, pentru că, apropiindu-te de Porfirie, te aprindeai și tu de flacăra dumnezeiască, de adevăratul foc din focul dumnezeiesc care ardea înlăuntrul lui, pentru că, așa cum am zis, unde era Porfirie, acolo era Dumnezeu. M-a tras lângă el și m-a sărutat pe frunte, spunându-mi: „Cuvântul acesta poate fi tâlcuit poetic astfel: «Mai lesne s-ar stinge soarele/ Decât să ne despărțim noi»”. Și m-a strâns tare în brațe. În acea clipă, o flacăra din inima mea mi-a spus: „Tu o să-mi închizi ochii”.

Și, într-adevăr, așa s-a întâmplat, pentru că am mers împreună în Sfântul Munte, unde l-am îngrijit vreme de trei luni. Am trăit și acolo lucruri minunate, pe care timpul nu ne îngăduie să le povestesc, până când Gheronda, în chip minunat, m-a lăsat să-i închid ochii. Venise ceasul plecării lui, pleoapele începuseră să i se închidă, și atunci am auzit înlăuntrul meu glasul său: „Tu o să-mi închizi ochii”, și mi-am zis: „Cum e cu putință să nu se țină de cuvânt?...”. Atunci, dintr-odată, pleoapele s-au oprit și am auzit în inima mea un glas: „Hai, închide-mi tu ochii!”. Și i-am închis ochii. Chipul lui era dulce și luminos.

Credeam atunci că nu voi putea răbda pierderea lui, dar l-am simțit cu mult mai multă putere înlăuntrul meu după trecerea sa la Domnul, încât nu am simțit atunci nici o lipsă a Sfântului. După cum nu simt nici azi.

– *Care este rolul libertății în relația dintre Părinte și ucenic?*

– Atunci când iei hotărârea să-i dăruiești duhovnicului tău libertatea ta, pentru a te povățui,

„Ca să te eliberezi din robia față de diavol, îți predai libertatea Starețului”
(Părintele Acachie Kafsokalivitul)

atunci, de fapt, nu-ți pierzi libertatea. Faci asta pentru că știi că, predându-ți libertatea în această lucrare de povățuire, ești condus la o și mai mare libertate, pentru că ascultarea de Stareț nu este robie; ci robie este ascultarea de propriile patimi și de diavol. Prin urmare, ca să te eliberezi din robia față de diavol, îți predai sinele, îți predai libertatea Starețului – lui Hristos prin Stareț –, pentru a te conduce la *adevărată libertate*. Dacă nu conștientizezi acest lucru și nu vrei să te predai, nu te obligă nimeni, nici nu ți-o poate impune cineva, pentru că și Hristos, și Părinții duhovnicești ne respectă libertatea.

Acum, există trepte în ascultare. Astfel, avem prima treaptă când faci ascultare oarbă, fără să ceri explicații. După ce depășești această treaptă, vine Starețul și îți spune: „Știi, de-acum nu vei mai face ascultare oarbă. Atunci când nu înțelegi

ceva, o să stăm de vorbă ca să înțelegi, și apoi să împlinești ascultarea”. Te pregătește astfel pentru o și mai mare libertate, până când ajungi la dragostea dumnezeiască, în care poți înainta fără să mai întrebi pe nimeni. Atunci ai o relație nemijlocită cu Domnul și înaintezi fără să mai ai nevoie de Stareț. Dar nici atunci nu-ți vei părăsi Starețul, ci, în aspectele foarte importante, vei merge să te sfătuiesti cu el. Sfinții înșiși – și știi cazuri și de la Sfântul Porfirie, și de la Sfântul Paisie –, în probleme de foarte mare importanță nu iau hotărâri de unii singuri, ci fac rugăciune și pot să-l întrebe chiar pe fiul lor duhovnicesc, care este un zero din punct de vedere duhovnicesc în comparație cu ei: „Spune-mi ce să fac în problema cutare?”. Fac rugăciune ca Dumnezeu să-l lumineze pe ucenic și ascultă voia lui Dumnezeu prin fiul lor duhovnicesc, chiar dacă le este mult inferior. Pentru că erau cu foarte mare luare-aminte la smerenie, ca nu cumva să-și piardă smerenia.

„CALEA DE A-L ÎNFRUNTA PE ANTIHRIST”

– Care era învățătura Sfântului Porfirie despre vremurile din urmă? Cum să abordăm corect venirea lui Antihrist?

– Printr-o pregătire corectă. Prezint pe scurt acest subiect, pentru că altfel am avea nevoie de ore întregi pentru a-l explica. Părintele vedea că întreaga umanitate se îndreaptă din rău în mai rău, iar firea umană devine tot mai viclană. Din ce în ce mai mult, umanitatea ca întreg se depărtează de Dumnezeu. Și spunea că situația aceasta poate duce, în câțiva ani, la venirea lui Antihrist. Dar mai spunea că Dumnezeu poate da o anume întorsătură lucrurilor, încât Antihrist să vină peste 10.000 de ani, de pildă. Deci, dacă va veni peste câteva zeci de ani sau peste câteva zeci de mii de ani, aceasta numai Dumnezeu o știe. Dar, pentru fiecare dintre noi, ceasul lui Antihrist este ceasul morții. Ne vom înfățișa la vămile văzduhului, la judecata particulară – bine, noi, când

auzim despre Antihrist, ne șocăm un pic și altfel se pune în lucrare pocăința noastră.

Acum, tendința aceasta a unora de a nu primi actele de identitate, de a nu cumpăra alimente pentru că au pe ele codul de bare cu 666 etc. – Părintele Porfirie socotea astfel de lucruri foarte superficiale. „Eu nu mă tem de asemenea peceti. Să-mi pună câte vor!”. Adevărata pecete o va da Antihrist în cei trei ani și jumătate de stăpânire a sa, și o va da celor care-l vor accepta ca pe adevăratul Mesia. Cei care nu-l vor recunoaște nu vor primi pecetea și nu vor putea să cumpere, prin urmare nu vor putea intra în sistem și vor muri de foame. Atunci vor avea loc prigoane foarte mari, mult mai mari decât cele din timpul lui Nero sau Dioclețian. De aceea, slava celor care se vor sfinți în acea epocă va fi râvnită de sfinții din toate veacurile. Atât de grele vor fi acele vremuri și atât de nemiloase prigoanele! Deci, dacă evităm acum să luăm actele electronice, să primim cip-ul etc., crezând că astfel ne pregătim să nu primim pecetea lui Antihrist, să știți că aceasta nu-i o pregătire serioasă, ci una superficială.

Părintele considera că o pregătire serioasă pentru venirea lui Antihrist este să-l scoatem încă de pe acum pe Antihrist dinlăuntrul nostru – adică să-L iubim pe Hristos, să împlinim poruncile Lui și alungăm dinlăuntrul nostru patimile, păcatul și pe diavolul. Atunci, spune Sfântul Porfirie, vom fi pregătiți și pentru mucenicie. Și aceasta este calea de a-l înfrunta pe Antihrist!

– Care e cel mai mare dușman al creștinului?

– Diavolul. Iar dintre patimi, cel mai mare dușman este ceea ce în limbajul bisericesc numim *akedia*, adică trândăvia. Îmi spunea Părintele Porfirie că, pe vremuri, când venea cineva la Kafsokalivia și voia să se facă monah, Părinții mai întâi îl observau cum se mișcă, cum vorbește și, dacă vedeau o oarecare indolență, dacă mergea alene, vorbea alene, la un moment dat îi spuneau politico: „Frate, nu mai avem locuri, deocamdată” și-l rugau să plece. Sunt persoane lipsite de vioiciune, nu cum sunt alții, „spirt”! Pentru că,

„Mă rog ca Biserica României să-l treacă în rândul sfinților pe Părintele Cleopa...”

dacă omul are patimi dar nu are această trândăvie, se va lupta și le va birui. Dacă însă are trândăvie, cum le va putea birui? Nu le va birui. Prin urmare, cea mai primejdioasă patimă a creștinului este trândăvia, *akedia*. Contrariul este zelul și râvna pentru luptă și pocăință.

„CREDINȚA, PATRIA, FAMILIA!”

– De ce Sfântul Porfirie este un Sfânt universal?

– Există Sfinți foarte mari, care sunt cu adevărat universal, pe care îi cunosc ortodocșii din toată lumea. Și, ca un Sfânt să fie universal, trebuie să ajungă la măsuri foarte înalte, să iubească lumea întreagă și să se răstignească pentru toate popoarele de pe tot pământul. Să fie asemenea Domnului, să ridice Crucea pentru toți oamenii, să alerge în toată lumea, așa cum alerga Sfântul Porfirie, să-i ajute pe toți, oriunde s-ar afla, chiar și pe cei care nu

sunt creștini. Să alerge asemenea prietenu-
lui său mult-iubit, Sfântul Nicolae, care ve-
nea să-l viziteze, și ca Sfântul Gheorghe sau
Prorocul David.

Sfântul Porfirie aleargă și-i ajută astăzi pe toți
oamenii care îl cheamă. Și aici, în România, simt
prezența lui Porfirie în inimile oamenilor, la fel ca
și în Grecia, pentru că, într-adevăr, este un sfânt
foarte mare, un sfânt al întregii lumi.

– *Atât Sfântul Porfirie Kafsokalivitul, cât și
Părintele Cleopa de la Sihăstria au trecut la Domnul
în aceeași zi: 2 decembrie. Credeți că este o legătură
între Sfântul Porfirie și Părintele Cleopa?*

– Părintele Porfirie ne spunea adeseori des-
pre Părintele Cleopa că este un sfânt foarte mare
și că și-ar fi dorit foarte mult să meargă să-l
cunoască, dar nu-i mai îngăduia sănătatea. Mă
rog ca Biserica României să-l treacă în curând în
rândul sfinților pe Părintele Cleopa. Merită! La
fel ca și alți sfinți care L-au mărturisit pe Hristos
și au trecut prin mucenicie în timpul regimului
comunist.

– *Părinte Acachie, ce înseamnă „poporul lui
Dumnezeu”, potrivit învățaturii Sfântului Porfirie?*

– Nu ne-a spus ceva anume despre acest
subiect, dar, dacă ar fi să tragem o concluzie
din toată învățătura sa, poporul lui Dumnezeu
este alcătuit din acei creștini care sunt mădu-
lăre vii ale Bisericii – nu doar cei cu numele
de „creștini”, ci aceia care trăiesc aproape de
Biserică, trăiesc Tainele, trăiesc în pocăință, se
luptă să nu păcătuiască, iar dacă păcătuiesc,
se spovedesc, se împărtășesc, se roagă și tră-
iesc viața în Hristos. Acesta este poporul lui
Dumnezeu.

– *Care este ordinea priorităților între a fi mem-
bru al Bisericii și membru al propriului popor, al
propriei familii?*

– Sfântul Porfirie ne amintea adesea de un
îndemn binecunoscut în epoca sa: „Credința,
patria, familia!”. Aceasta înseamnă că omul cu
priorități corecte este cel ce pune mai presus de
orice credința sa, Ortodoxia; în al doilea rând,

patria sa, atât de mult încât, atunci când este ne-
voie, să fie în stare să se jertfească pentru ea; și în
al treilea rând, familia.

Ne tot repeta acest lucru, pentru că sistemul
de azi, globalizarea și *New Age*-ul lovesc în toate
aceste trei lucruri pe care ni le-a dat Dumnezeu:
și în Ortodoxie, și în patrie, și în familie, în sute
și mii de moduri. Vor să-i facă pe oameni să-și
uite credința, să-și uite patria și să trăiască într-un
sistem globalizat, în care toți să gândească la fel,
să alcătuiască un soi de „ghiveci” universal. Și în-
cearcă să destrame și familia. Nu-i întâmplător că
au început cu feminismul, apoi au trimis femeia
la muncă, ca să o scoată din familie, pentru ca,
de la vârste foarte mici, copiii să fie duși la creșe și
grădinițe și să se destrame această legătură strânsă
a familiei. Este lucrarea sistemului. Iar prin mij-
loacele de informare în masă se urmărește acest
lucru în mii de moduri.

Prin urmare, un creștin adevărat pune mai
presus de orice Biserica, integrându-se în popo-
rul lui Dumnezeu – din care fac parte greci, ro-
mâni, ruși, americani, oricine voiește. Mai presus
de toate există această unitate în Biserică, și nu pot
să sacrific această unitate a Bisericii universale ca
să pun mai presus de ea națiunea mea sau familia
mea. Întâi de toate sunt ortodox, iar dacă un or-
todox român este aproape de Biserică, îl simt mai
mult pe el ca pe un frate al meu decât pe un grec
care este departe de Dumnezeu.

În același timp însă nu vreau să-mi pierd
identitatea de patriot grec, după cum nici tu
nu trebuie să-ți pierzi identitatea de româncă,
pentru că știu că Dumnezeu vrea să ne păstrăm
identitatea națională și legăturile strânse din fami-
lie, ca să nu ne pierdem personalitatea, devenind
doar un număr în masa mondială. Acestea vi le
spun cu cuvintele mele, dar sunt încredințat că
exprimă ceea ce ne învață Sfântul Porfirie... ■

**Material realizat de
Tatiana Petrache**

Noi minuni ale Sfântului Porfirie Kafsokalivitul

Când ne e greu, când ne împuținăm la suflet, când nu avem o mână caldă de prieten care să ne tragă din deznădejde, să nu uităm că Sfinții ne sunt mereu aproape, iar prezența lor e tămăduitoare în sine, umplându-ne sufletul cu dragostea de Domnul după care tânjeam. Atunci vom auzi o voce caldă, iar inima ni se va trezi la viață: „Măi, copila mea, eram lângă tine și ți-a fost teamă? Haide, ia-o din nou la drum...” (A.S.)

„PĂRINTE, ZBURĂM!”

L-am cunoscut pe Sfântul Porfirie în 1972, la Kallisia, unde l-am vizitat pentru întâia oară împreună cu soția mea. Toată învățătura sa era în jurul lui Hristos. Niciodată nu cârtea, orice i s-ar fi întâmplat. Era întotdeauna numai mulțumire și slavoslovie față de Dumnezeu. A dobândit foarte multe harisme, cu precădere pe cele ale vederii cu duhul, prorociei și vindecării.

Odată, după adormirea Sfântului, am mers în vizită împreună cu soția mea la niște cunoscuți, o familie care ne invitase la masă. Dimitrie și Eleni fuseseră fiii duhovnicești ai Sfântului. Pe toată durata amiezii am discutat despre Sfântul pe care cu toții îl cunoscusem și îl iubeam peste măsură. Printre altele, Eleni ne-a făcut cunoscută următoarea minune.

Odată Sfântul a rugat-o să-l ducă cu mașina la Erétria, unde trebuia să ajungă numaidecât. „Cu drag, Părinte!”, i-a răspuns ea. De la Milesi aveau să iasă la drum asfaltat, apoi s-o ia la dreapta spre Oropós; după aceea, aveau să treacă pe cealaltă parte a mării, în Erétria, cu feribotul.

„Am plecat”, își amintește Eleni, „însă, în clipa când am ajuns pe asfalt, mașina a început să zboare prin aer. Ne desprinseserăm de sol!”.

Măinile Eleni începură să tremure pe volan și inima să-i bată din ce în ce mai tare. De îndată ce și-a revenit, s-a întors spre Cuvios și i-a spus: „Părinte, zburăm! Ați văzut ce se petrece?”. N-a primit nici un răspuns. După puțin, mașina a coborât iar pe drum și Eleni a tras pe dreapta. După ce s-a liniștit un pic, Sfântul Porfirie a întrebat-o cu gingășie: „Măi, copila mea, eram lângă tine și ți-a fost teamă? Haide, ia-o din nou la drum”.

„CE FEL DE PREOT EȘTI?”

Sfântul se ferea să vorbească fără discernământ despre lucruri duhovnicești. Respecta libertatea și personalitatea fiecăruia în parte. Le vorbea despre ceea ce-i preocupa, lăsându-i pe ei să arate că sunt interesați de Hristos. Cineva l-a întrebat: „Părinte, nu ne vorbești de religie? Ce fel de preot ești?” „Un preot care nu vorbește despre Hristos decât dacă celălalt i-o cere”.

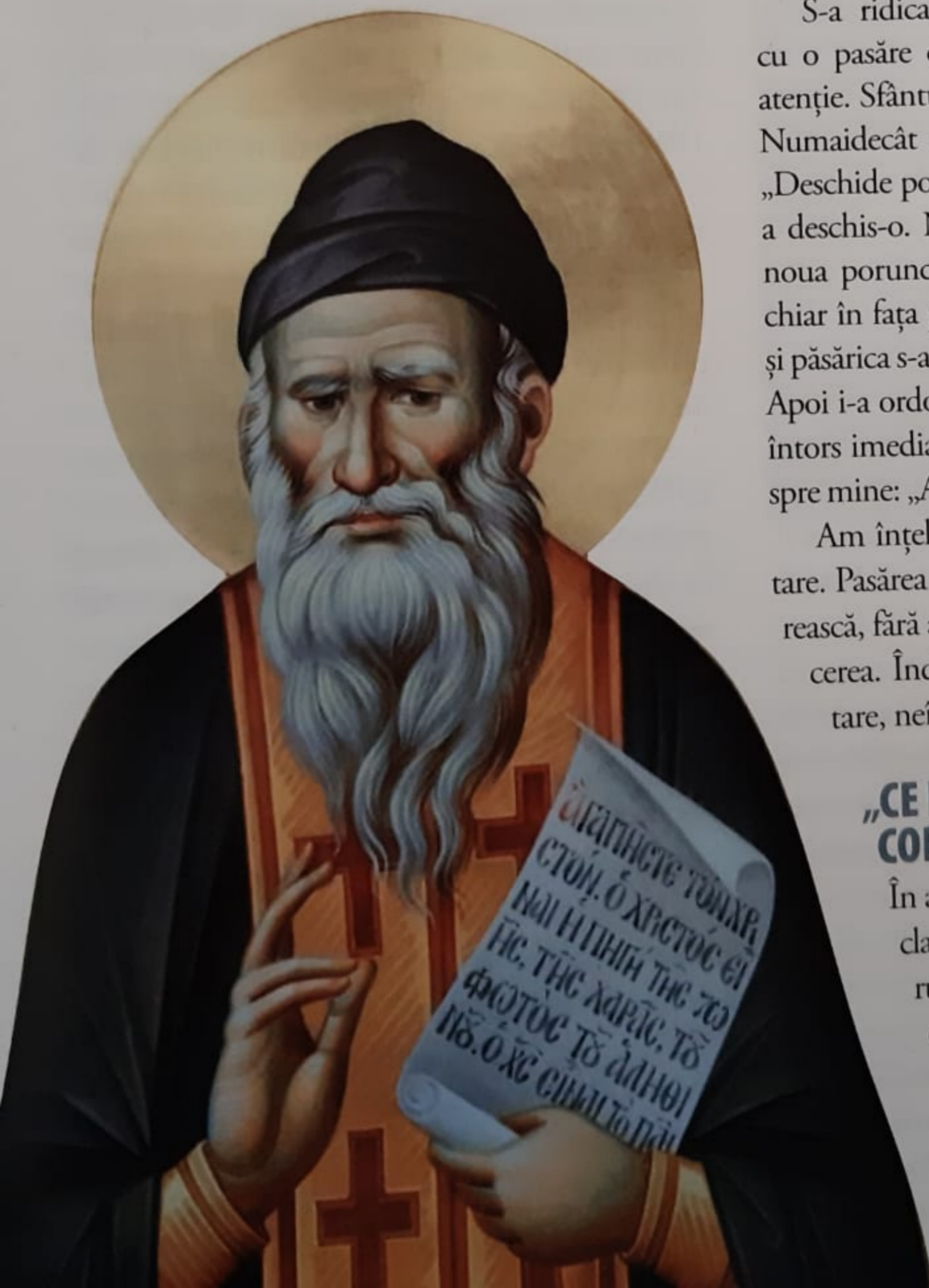
A trecut pe la el un cunoscut al meu și i-a spus: „Părinte, binecuvântează! Am venit să vorbim despre Antihrist”. „Ia ascultă... Eu nu vorbesc despre Antihrist. Dacă vrei, așază-te. Eu vorbesc doar despre Hristos”.

În general, era împotriva televizorului. S-a dus la el o cunoștință a mea căreia îi plăcea să se

uite la televizor, petrecând destul de mult timp în fața acestei cutii. Cum a intrat, înainte să apuce să spună ceva, Părintele o și apostrofă: „Sparge, măi, sparge televizorul acela! Altfel o să te bată diavolul cum se bate caracatița înainte de-a fi gătită!”.

S-a dus cineva la el cu gândul de a-l întreba dacă are harisma vederii cu duhul. A intrat în chilie, dar îi era rușine să-l întrebe direct. Părintele, care-i știa gândul, i-a luat-o înainte: „Vrei să întrebi dacă am harisma vederii cu duhul”. „Da, Părinte”. „Da, o am. Mi-a dat-o Dumnezeu ca să ajung și eu bun”.

**Cuviosul Porfirie
Kafsokalivitul
(† 2 decembrie)**

Odată mi-a încredințat următoarele despre Sfântul Paisie Aghioritul: „Harisma Părintelui Paisie e mult mai înaltă decât a mea, fiindcă el a primit-o după multă trudă, pe când eu, pe degeaba”. (*Emanuel Kapetanákis*)

„ASTA-I ASCULTARE!”

În 1983, la una din primele mele vizite, am fost la coliba Sfântului cu doi prieteni. Aveam 21 de ani, eram tânăr, neascultător, și habar n-aveam de cele duhovnicești.

La un moment dat, Sfântul m-a întrebat: „Faci ascultare?” „Ei, bineînțeles că fac!”, am răspuns eu superficial. „Nu faci, măi. Știi ce e ascultarea?” „Ce e? Nu știu”. „Stai să-ți arăt”.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre o colivie cu o pasăre cântătoare. Pasărea îl urmărea cu atenție. Sfântul i-a poruncit: „Du-te la portiță!”. Numai decît s-a dus și a stat în fața ei. Apoi: „Deschide portița!”. A tras cu ciocul zăvorașul și a deschis-o. N-a făcut nimic altceva, ci aștepta noua poruncă. „Ieși afară!”. A ieșit și s-a oprit chiar în fața portiței coliviei. Apoi: „Vino aici!”, și pasărea s-a așezat pe brațul pe care i-l întinsese. Apoi i-a ordonat: „Du-te înăuntru!”. Pasărea s-a întors imediat în colivie, și Sfântul s-a îndreptat spre mine: „Asta-i ascultare! Tu nu faci ascultare”.

Am înțeles, într-adevăr, că nu făceam ascultare. Pasărea făcea o ascultare desăvârșită, militărească, fără a face nimic altceva decât ceea ce i se cerea. Îndeplinea ordinele întocmai, fără ezitare, neîntârziat și la timp. (*Panait*)

„CE ERA SĂ PĂȚEASCĂ COPILUL!”

În anul 1987, fiului meu Iorgákis, elev în clasa a V-a, i s-a făcut un vaccin în umărul stâng împotriva meningitei. După câteva zile, în locul respectiv îi apărură o bubiță roșie, de mărimea unui bob de orez. După alte câteva zile s-a umflat, ajungând de mărimea unui bob de fasole. Nu ne-am neliniștit

fiindcă era din pricina vaccinului făcut tuturor copiilor de la școală. Dar după două-trei zile copilul ne arătă umărul și ne-am îngrozit. Era o umflătură neagră și tare, de mărimea unei nuci!

În ziua următoare, pentru că soțul meu era locotenent-colonel în aviație, l-am dus pe Iorgákis la Spitalul Militar Central, și medicii au început să țipe la noi din pricina întârzierii. Ne-au cerut să-i facem în ziua următoare o biopsie, fiindcă, foarte probabil, era cancer.

Părintele Daniil, duhovnicul nostru, ne spusese de multă vreme că, în fața unei probleme serioase, aveam binecuvântarea Sfântului Porfirie să-l sunăm la ora cinci dimineața spre a-i cere ajutorul. Cu toate acestea, nouă ne-a fost rușine să-l deranjăm, așa că în dimineața următoare, la ora cinci, ne-am îndreptat spre Sfânt, împreună cu Părintele Daniil.

În chilie a intrat numai Părintele Daniil cu Iorgákis. Când Sfântul văzu umflătura neagră, acum asemenea unei mandarine, a spus uimit: „Oh, oh, oh, ce era să pățească copilul!”

Și-a luat epitrahilul, l-a așezat pe capul copilului care ingenunchese în fața sa și cu mâna dreaptă a prins umflătura și începu s-o maseze ușor, în timp ce șoptea cuvinte de rugăciune. După o oră, Sfântul îl ridică pe copil, spunând: „Bine ați făcut aducând copilul aici; dacă l-ați fi operat, nu s-ar mai fi terminat niciodată! L-ați fi ținut din operație în operație...”

Când Iorgákis ieși afară, am observat că negreața dispăruse. Umflătura se înmuiase, începând încet-încet să se retragă. După două luni nu mai era decât un semn, care a rămas până în ziua de astăzi ca să ne aducă aminte de harisma tămăduitoare a Părintelui.

„O ÎNRĂURIRE NEGATIVĂ ASUPRA FĂTULUI”

Prin 1986, o familie de prieteni din satul Zaháro se confrunta cu o problemă foarte serioasă de sănătate a fiului lor Constantin. Pe atunci, Constantin era în vârstă de 8 ani și suferea de

sindrom renal din pricina insuficienței renale acute. Țesuturile organismului său erau pline de apă, iar nivelul de uree din sânge era ridicat.

Era foarte umflat, mai ales burta, ceea ce îi provoca o presiune sporită a sângelui, epuizare și durere acută. Părinții erau disperați de situația extrem de critică, cu vome, diaree, dureri de cap și dispnee. Pe atunci, copiii cu asemenea boli nu supraviețuiau. Constantin nu putuse să meargă deloc la școală și de-abia era în stare să se țină pe picioare. I-am rugat să vină la Atena și să ceară sfatul Sfântului, fiind noi înșine martorii multor minuni pe care le săvârșise.

Într-adevăr, au reușit să ajungă la Milesi împreună cu Constantin. Numaidecât Sfântul a apostrofat-o pe mamă: „Tu ești de vină că a ajuns în starea asta!”. „Eu?! De ce să fiu eu de vină, Părinte?! Eu n-aș face niciodată rău copilului meu...” „Ești vinovată pentru că înainte de a rămâne însărcinată și pe durata sarcinii ai plâns mereu. Ai plâns din cauză că ai plecat din casa părintească și te-ai mutat în satul vecin, în casa bărbatului tău. Încrâncenarea asta, supărarea și plânsul au avut o înrăurire negativă asupra fătului, care s-a născut cu rinichii blocați”.

Părinții au amuțit, fiindcă nu pricepeau cum de Sfântul le știa pe toate. Năuciți, au văzut petrecându-se în fața lor ceva de necrezut. Sfântul l-a chemat pe Constantin la el și l-a însemnat cu semnul Crucii. În aceeași clipă s-a desumflat cu totul! S-a făcut bine, a putut merge imediat la școală și până în ziua de azi boala nu l-a mai necăjit. (*Elisabeta Fountouláki*) ■

Din „Când voi pleca, voi fi mai aproape de voi” (Ed. Sophia / Metafrază, 2019)

Traducere de Pr. Gabriel Mândrilă

Grupaj realizat de Anca Stanciu